свідчить про позитивні та сприятливі умови здійснення господарської діяльності як на теренах нашої держави, так і на зовнішньому ринку. Відповідно до такого розвитку, набирає популярності також і недобросовісна конкуренція, а отже і збільшується обсяг необхідної роботи для подолання такої конкуренції. У 1993 році в нашій державі були створено Антимонопольний комітет України. Законом України «Про Антимонопольний комітет України» від 26.11.1993 року № 3659-XII визначено, що даний орган має спеціальний статус і діє з метою забезпечення державного захисту конкуренції у підприємницькій діяльності. Відповідно до стт.3 вищевказаного Закону, завданням Антимонопольного комітету України є саме контроль за концентрацією, узгодженими діями суб'єктів господарювання та дотриманням вимог законодавства про захист економічної конкуренції під час регулювання цін (тарифів) на товари, що виробляються (реалізуються) суб'єктами природних монополій. Тобто, під контролем і регулюванням мається на увазі й притягнення до відповідальності суб'єктів господарських відносин, які порушуюсь законні вимоги та положення. Господарський кодекс України містить положення про відповідальність суб'єктів господарювання за вчинені правопорушення при здійсненні господарської діяльності. А саме, статтею 217 Розділу V визначено види санкцій, які можуть бути застосовані як вид покарання до суб'єктів-правопорушників у даній сфері. Серед визначених даною статтею санкцій є адміністративно-господарські.

Одним із підвидів адміністративно-господарських санкцій, який потребує як практичного так і законодавчого доопрацювання являється застосування антидемпінгових заходів. Даний підвид санкцій має нормативне закріплення у частині 1статті 255 Господарського кодексу України, в якій зазначено:»у разі здійснення окремими учасниками господарських відносин зовнішньоекономічної діяльності, пов'язаної з одержанням незаконної переваги на ринку України (здійснення демпінгового імпорту, субсидованого імпорту, а також інших дій, які визначаються законом як недобросовісна конкуренція, що завдало шкоди економіці України або спричинило загрозу виникнення такої шкоди, до цих учасників відносин можуть бути застосовані антидемпінгові, компенсаційні або спеціальні заходи відповідно до Закону». Для повного і всебічного розуміння проблематики необхідно дати поняття вищезазначеного терміну. Отже, демпінгом вважається експорт товарів задля їх продажу на міжнародному ринку за цінами, нижчими ніж ціни на внутрішньому ринку. У конкурентній боротьбі на світовому ринку замість торгових обмежень усе ширше використовуються засоби просування товару на закордонні ринки. Тому, останнім часом, найяскравішим проявом цінової конкуренції є саме демпінг.

Отже, демпінг є інструментом придушення конкуренції на експортному ринку і передумовою монополізації ринку. В останньому випадку споживачі зазнають втрат у майбутньому, коли політика низьких цін зміниться політикою монопольно високих цін.

Виробники товару в країні-імпортері завжди зазнають втрат від іноземного демпінгу. Вони мають жорстку цінову конкуренцію з боку іноземних постачальників. При цьому місцеві фірми знаходяться у дуже невигідному становищі: з одного боку, вони змушені знижувати ціни, а з іншого – вони не мають можливості компенсувати виникаючі при цьому втрати за рахунок продажу товару за завищеними цінами на якому-небудь іншому ринку. Тому вони змушені або нести значні фінансові збитки, або віддати свою частку на ринку іноземному постачальникові. Усі ці несприятливі наслідки демпінгу пов'язані з порушенням конкурентного середовища на ринку країни-імпортера. В даному випадку, Антимонопольний комітет України не являється органом, уповноваженим на притягнення до відповідальності суб'єктів господарювання, які зареєстровані за кордоном, тому що юрисдикція Антимонопольного комітету України поширюється лише на суб'єктів підприємства, зареєстрованих компетентним органом державної влади або органом місцевого самоврядування України. В такому випадку, задля врегулювання подібних питань необхідно звертатися до механізму, визначеного у нормативних актах СОТ (Світової організації торгівлі). Суперечки з антидемпінгових заходів передаються на розгляд Ради СОТ з розв'язку торгових суперечок. В Україні з 1998 року діє наближене до норм СОТ законодавство щодо проведення антидемпінгових заходів. Однак, деякі положення цих законів ще потребують внесення змін з метою забезпечення повної відповідності нормам угод СОТ.

Отже, на мою думку задля ліквідації недобросовісної конкуренції, яка наразі має значне місце як на зовнішньому, так і на внутрішньому ринку, необхідно на законодавчому рівні визначати механізм притягнення до відповідальності суб'єктів господарювання, що не потребує втручання міжнародних організацій.

Одержано 17.04.2018

УДК 331.5

Яна Ігорівна ФЕЩЕНКО,
курсант групи Ф4-401 ХНУВС
Науковий керівник: доцент кафедри трудового та господарського права факультету № 2 ХНУВС кандидат юридичних наук Гончарук В. В.

НЕПОВНИЙ РОБОЧИЙ ДЕНЬ АБО ТИЖДЕНЬ: ЗАПОВНЕННЯ ЗАКОНОДАВЧИХ ПРОГАЛИН

Після здобуття незалежності в нашій країні було максимально впроваджено засади демократичного ладу. Першочергові зміни були закріплені на законодавчому рівні, не лише у Конституції України, а й у інших нормативно-правових актах, що регулюють суспільні відносини. Одним із таких нормативних документів є Кодекс законів про працю України (далі КЗпП), який містить систематизовані норми права, що регулюють галузь суспільних трудових відносин працівників і закріплюють суспільну організацію праці. Важливість даного нормативно-правового акту полягає у тому, що він є основою трудових правовідносин у нашій державі, тобто за допомогою норм КЗпП врегульовуються правовідносини із забезпечення зайнятості та працевлаштування, відносини між працівником і роботодавцем або уповноваженим органом, колективні правовідносини (трудового колективу й профкому з роботодавцем і його адміністрацією), правоохоронні правовідносини (щодо матеріальної відповідальності сторін трудового договору за заподіяну шкоду, з розгляду трудових спорів тощо), правовідносини з нагляду за дотриманням норм трудового законодавства.

© Фещенко Я. І., 2018

Наразі, Україна страждає на безпрецедентну кризу стосовно робочої сили на ринку праці. Це, безумовно, пов'язано в першу чергу з умовами працевлаштування та рівнем оплати праці. Нещодавні зміни стосовно розподілу державного бюджету України були спрямовані на значне підвищення заробітної плати. Тобто, статтею 8 Закону України «Про державний бюджет України на 2018 рік» визначено, що з 1 січня 2018 року мінімальна заробітна плата у місячному розмірі становить – 3,723 гривень; у погодинному розмірі – 22,41 гривні. Відповідно до податкового законодавства, це призвело до збільшення розміру місячного податку, податкової соціальної пільги, мінімального страхового внеску ЄВС тощо. Таким чином, відбувається так звана «підміна понять», коли ніби то створені покращені умови, але насправді сформоване підгрунтя задля порушень норм чинного трудового законодавства. Одним з яскравих прикладів слугує використання статті 56 КЗпП, в якій зазначено: « за угодою між працівником і власником або уповноваженим ним органом може встановлюватись як при прийнятті на роботу, так і згодом неповний робочий день або неповний робочий тиждень. На прохання вагітної жінки, жінки, яка має дитину віком до чотирнадцяти років або дитину-інваліда, в тому числі таку, що знаходиться під її опікуванням, або здійснює догляд за хворим членом сім'ї відповідно до медичного висновку, власник або уповноважений ним орган зобов'язаний встановлювати їй неповний робочий день або неповний робочий тиждень». Даною нормою визначено, перед яким колом осіб-працівників власник або уповноважений ним орган має зобов'язання встановити неповний робочий день або неповний робочий тиждень. Відповідно до чинного законодавства, а саме статтею 50 КЗпП чітко визначено, що нормальна тривалість робочого часу працівників не може перевищувати 40 годин на тиждень. Отже, згідно з вищезазначеними нормами будь-який працівник має право звернутися до власника або уповноваженого ним органу з проханням про переведення його на неповний робочий день або тиждень. Відповідно, оплата праці за даних умов є меншою, аніж та, що визначена посадовим окладом. Надалі, зі зменшенням заробітною платні зменшується розмір податку, який необхідно сплатити. Отже, відповідно до трудового договору працівник має працювати за неповним робочим днем або тижнем, а фактично працює 40 годин на тиждень. Таким чином, відбувається пряме порушення норм як трудового законодавства, що стосується порушення трудових прав працівника, так і господарського законодавства з боку власника підприємства.

Як підсумок, на мою думку, необхідно на законодавчому рівні закріпити вичерпний перелік осіб-працівників, які мають право працювати за неповним робочим днем або тижнем. А також, головною проблемою залишається контроль за порушеннями норм чинного трудового законодавства та встановлення відповідальності за них. Адже трудові правовідносини завжди становили і становлять основу суспільного ладу в нашій країні та потребують особливої уваги.

Одержано 17.04.2018

НАУКОВИЙ ГУРТОК КАФЕДРИ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН ФАКУЛЬТЕТУ № 4

УДК 347.922

Артем Олексійович МІХНОВ,
курсант групи Ф4-401 ХНУВС
Науковий керівник: доцент кафедри цивільно-правових дисциплін факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук Степаненко Т. В.

НЕПРЯМІ ПОЗОВИ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

15 грудня 2017 року набрав чинності Закон України № 2147-VIII «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів», яким запроваджено нову редакцію ГПК України. Норми оновленого ГПК України містять положення, спрямовані на вдосконалення правового регулювання подання і розгляду судом так званих непрямих (похідних) позовів.

Відповідно до п. 12 ч. 1 ст. 20 ГПК до юрисдикції господарських судів відносяться справи у спорах між юридичною особою та її посадовою особою (у тому числі посадовою особою, повноваження якої припинені) про відшкодування збитків, заподіяних юридичній особі діями (бездіяльністю) такої посадової особи, за позовом власника (учасника, акціонера) такої юридичної особи, поданим в її інтересах.

Аналіз положень ГПК України дає можливість визначити наступні процесуальні особливості судового провадження у зазначеній категорії справ. Так, позивачем є юридична особа, в інтересах якої подано позов, проте право подання непрямого позову до суду надано власнику (учаснику, акціонеру) юридичної особи, якому належить 10 і більше відсотків статутного капіталу товариства (крім привілейованих акцій), або частка у власності юридичної особи якого становить 10 і більше відсотків. Ці особи в процесі займають процесуальне положення органів та осіб, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб (а не представника відповідної юридичної особи, як це було передбачено в попередній редакції ГПК України). Особи, які пред'явили похідний позов мають право укладати мирову угоду по справі. Не підтримання юридичною особою, в інтересах якої подано похідний позов, не є підставою для залишення такого позову без розгляду. Юридична особа-позивач, в інтересах якої подано позов не вправі здійснювати свої процесуальні права та обов'язки без згоди власника (учасника, акціонера), який подав позов. Посадова особа, до якої пред'явлений позов, не вправі представляти юридичну особу та призначати іншу особу для представництва юридичної особи в даній справі.

У справах за непрямими позовами відмова від позову, зменшення розміру позовних вимог, зміна предмета або підстави позову, укладення мирової угоди, відмова від апеляційної або касаційної скарги, заяви про перегляд рішення суду

© Міхнов А. О., 2018